MARXA

Publicació del
Moviment Socialista de
Catalunya
Gener de 1971

EL RÈGIM OBLIGAT A CEDIR!

LA CLASSE OBRERA, EL MOVIMENT POPULAR I LA SOLIDARITAT INTERNACIONAL HAN SALVAT IZKO I ELS SEUS COMPANYS!

UNA VICTÒRIA DEL MOVIMENT POPULAR! UNA VICTÒRIA DE LA UNITAT!

Pel règim, el consell de guerra de Burgos haurà estat, en definitiva, un error fatal. Per a tots nosaltres, en canvi, per a la classe obrera, pel moviment popular, ha estat, sense discussió, una gran victòria.

El moviment popular, amb la classe obrera a la seva avantguarda, ha aconseguit que el procés contra ETA es convertís en un procés contra el règim, contra la dictadura capitalista que sorgida de la guerra civil i prolongada mitjançant l'explotació i la repressió més brutals, s'afronta avui a una gravíssima crisi.

A totes les nacions de l'Estat espanyol, la classe obrera i el moviment popular, exterioritzant d'una manera activa i audaç, a través de mil accions i iniciatives diverses, la seva solidaritat amb els processats de Burgos i amb la lluita del poble basc, i la seva repulsa contra la repressió, han aconseguit, no sols impedir uns crims "legals", sinó també posar de manifest, amb claredat i contundència, el veritable caràcter de la dictadura franquista i dels sectors oligàrquics i feixistes per ella representats, així com el grau de descomposició i contradiccions existent en el seu si. Recalquem-ho, perquè aquesta és una gran lliçó de cara al futur: han estat totes i cada una de les accions i iniciatives unità-

ries i populars empreses durant aquests darrers mesos - totes elles, grans o petites, ambicioses o modestes - les que han aconseguit fer cedir el règim, exasperat i dividit, i evitar així els assassinats d'Izko i els seus companys.

Evidentment, la mobilització obrera i popular a nivell internacional ha estat extraordinària i ha jugat un important paper. Però ha estat l'amplíssima mobilització dels pobles de l'Estat espanyol, i molt especialment del poble basc i del català, a través de manifestacions, aturs i vagues, assamblees, preses de posició públiques, escrits de protesta, etc., junt amb l'audaç i intel.ligent actuació d'ETA, l'element plenament decissiu. Sense aquesta mobilització, la sort d'Izko i dels seus companys hauria estat una altra. L'indult, concedit a la darrera hora, en mig d'un clima de vacilacions i pugnes dins del govern i de tot el sistema, ha estat una gran victòria del moviment popular, una gran victòria unitària.

LA CRISI DEL RÈGIM

Malgrat que en els moments d'efectuar aquesta anàlisi manquen encara informacions importants, resulta evident que les lluites al voltant del consell de Burgos han accentuat molt la crisi del règim. El consell de guerra ha causat l'exacerbació d'uns afrontaments ja preexistents entre diversos sectors del bloc dominant. S'ha produït, en primer lloc, un atac contra el sector preeminent, l'Opus. Les manifestacions "espontànies" d'adhesió "a Franco y al Ejército" han estat, de fet, unes manifestacions anti-Opus. Hi han dominat els crits de "Franco si, Opus no", "Al paredón los ministros traidores", etc. Els marginats del poder -falangistes, "sindicalistes", propagandistes - han jugat a fons, i d'una manera ben cínica, la carta de Burgos per atacar els "desarrollistes". I a aquesta maniobra han tractat d'implicar-hi l'exèrcit espanyol, amb la complicitat dels sectors "ultres" d'aquest. Els grups que han sortit al carrer, però, representaven els residus feixistes dels anys 40; no presentaven, no podien presentar, enfront de la politica neocapitalista, "desarrollista" i "europea" de l'Opus, altra alternativa que el retorn a les formes més violentes de feixisme, a l'autarquia, a l'exterminació física dels oposants, etc. Ara bé: aquest programa - que no convé subvalorar - només pot convertir-se en realitat mitjançant els tancs. En les condicions actuals no sembla plausible. L'oligarquia, lligada cada vegada més als interessos del capitalisme imperialista nordamericà i europeu, no pot llençar-se a aquesta aventura alegrement. En aquestes condicions, l'Opus, momentàniament, ha vençut. La sang, que hauria segellat un definitiu retorn a la guerra civil, als afrontaments armats, sagnants, no ha estat vessada. I l'exèrcit espanyol, utilitzat una primera vegada pels sectors "ultres" durant la setmana de les "espontànies" manifestacions que demanaven el cap dels sis revolucionaris bascs, ha estat utilitzat per segona vegada, i aquest cop des del govern, que li ha fet jugar el paper de traidor en el drama. El capità general de la VI regió, Garcia Rebull, s'ha vist constrenyit a jugar el lamentable paper de l'home que signa nou penes de mort...que són commutades a les poques hores per "magnanimitat" del govern i del cap d'Estat. De retop, tot l'exèrcit ha tingut de jugar el paper de botxí al que el poder civil coloca, des d'una posició d'"atemperada serenitat" en el lloc que li pertoca...No es dificil deduir, així, el grau de crispació existent ara en el si del sistema. Franquistes ho són tots, però tots, en el debat per la successió en el poder, estàn disposats a clavar-se mutuament una ganivetada en el fetge.

DE CARA AL FUTUR

Per a tots nosaltres, per a la causa popular, la batalla entorn del Consell de guerra de Burgos ha estat una batalla solidària, en ddfensa d'uns companys amenaçats de mort, contra la repressió feixista, per l'amnistia i per les llibertats mínimes. Pels sectors oligàrquics i feixistes que composen el bloc dominant, ha estat tota una altra cosa: una batalla per la "successió", pel poder post-franquista.

Es important constatar com l'element decissiu, l'element que en tot moment ha estat a l'ofensiva, malgrat les seves febleses orgàniques i polítiques, ha estat el moviment popular, amb la classe obrera al seu davant. Els sectors, oposats entre sí, del bloc dominant, s'han situat sempre en el terreny defensiu, en el terreny de la repressió anti-popular, teixint, al voltant de la vida o la mort dels companys bascs, les seves maniobres.

Tot fa preveure que la pugna successòria dins del bloc dominant continuarà, després de la conmutació de pena d'Izko i els seus companys, més agra i violenta que mai. L'incapacitat i l'impotència, tant dels sectors "desarrollistes" com dels "ultres" per oferir una sortida a les contradiccions en que es debat el sistema accentuarà més i més aquesta pugna. Cal, en aquesta situació, que les forces socialistes, el moviment popular, la classe obrera desenvolupin la seva potència, augmentin el seu grau d'organització i mobilització, i portin a bon terme una activa i eficaç politica d'unitat al voltant d'un programa de lluita contra la repressió i d'exigència de les llibertats democràtiques i nacionals. Les experiències de la lluita d'aquests mesos les hem d'estudiar i discutir a fons, per superar els obstacles i aconseguir l'unitat obrera i la consolidació d'un potent moviment popular capaç d'isolar l'oligarquia i imposar, amb l'exigència essencial de les llibertats, el programa de la revolució democràtico-popular.

OBJECTIU COMÚ! CONTRA LA REPRESIÓ I LES LLIBERTATS!

COORDINACIÓ I UNITAT DE LA CLASSE OBRERA I DEL MOVIMENT POPULAR!

LA MOBILITZACIO POPULAR A CATALUNYA HA TINGUT UNA FORÇA EXTRAORDINARIA.

EL MOVIMENT POPULAR DE PROTESTA S'HA EXTES MES ENLLA DELS CENTRES INDUSTRIALS, ON L'ORGANITZACIO I MOBILITZACIO DEL PROLETARIAT ES JA TRADICIONAL, I HA ARRIBAT A LOCALITATS ON EL MOVIMENT AL CARRER APAREIXIA DE FET PER PRIMERA VEGADA DESPRES DE MOLTS ANYS DE SILENCI: HI HAN HAGUT MANIFESTACIONS A:

BARCELONA, BADALONA, GIRONA, GRANOLLERS, LLEIDA, MANRESA, MATARO, REUS, SABADELL, TERRASSA, TARRAGONA, VIC,...

A TOTES LES POBLACIONS DE CATALUNYA HI HA HAGUT REUNIONS I ASSEMBLEES, PINTADES, ETC.

DECLARACIO DE L'ASSAMBLEA DE INTEL.LECTUALS A MONTSERRAT

Durant els dies 12,13 i 14 de desembre, més de trecents intel.lectuals catalans es reuniren en assamblea permanent al monastir de Montserrat, en solidaritat amb els processats de Burgos. Entre els assistents hi havia J. Miró, A. Tapies, J. Guinovart, A. Rafols, Raimon, J.M. Serrat, N. Espert, G. Ferrater, X. Miserachs, A. Cirici, J. Colomines, . . .

Per unanimitat menys sis abstencions, fou aprovada la següent declaració:

Nosaltres, intel.lectuals catalans constituïts a Montserrat en assamblea permanent, ens creiem en el deure de prendre posició davant la gravíssima situació política i social provocada pel consell de guerra sumarissím contra setze militants d'ETA; acusats de lluitar pel socialisme i pels drets nacionals del país basc.

En aquestes circumstàncies constatem:

1) Que a l'Estat espanyol continua essent aplicada, contra tota opinió o acció de signe democràtic, una legislació repressiva iniciada, fa més de trente anys, durant la guerra civil.
2) Que l'actual sistema político-jurídic al servei d'una estructura social classista i anacrònica converteix en delicte fets polítics i socials que en tot estat democràtic són considerats legítims i àdhuc constitueixen drets elementals de tot ciutadà.
3) Que la tortura i els mals tractes físics i morals, que han estat denunciats reiteradament, són encara una pràctica policíaca sistemàtica.
4) Que els drets dels pobles i nacions que avui formen l'Estat espanyol són ignorats i reprimits a benefici d'una suposada i falsa unitat nacional, principi bàsic de les lleis fonamentals de l'Estat espanyol.

Atesos aquests fets, considerem inadmissible l'aplicació de les gravíssimes penes demanades al consell de guerra sumaríssim de Burgos.

Denunciem que els mitjans de comunicació de l'Estat, especialment Radio Nacional de España, Televisión Española i l'agència Cifra, tergiversen o escamotegen la informació. I, com que no existeixen mitjans normals de lliure expressió, ens veiem obligats a manifestar-nos a través d'aquest document.

En primer lloc, repudiem el procés de Burgos en els termes expressats pels advocats defensors, al mateix temps que ens solidaritzem amb els moviments de repulsa que s'han produït i es produeixen tant a l'interior com a l'exterior.

En segon lloc, reclamem que siguin preses inmediatament les mesures següents:

1) Que quedi sense efecte qualsevol condemna que pugui ésser dictada pel tribunal de Burgos.
2) Que sigui promulgada una amnistia general de tots els presos per motius polítics i socials dels sancionats i dels exiliats.
3) Que sigui deregat el decret-llei de bandidatge i terrorisme i abolides les jurisdiccions especials.
4) Que sigui abolida la pena de mort per qualsevol delicte.
5) Que sigui establert un estat autènticament popular que garanteixi l'exercici de les llibertats democràtiques i dels drets dels pobles i nacions que formen l'Estat espanyol, inclós el dret d'autodeterminació.

Finalment, manifestem la nostra completa adhesió fraternal al poble basc i a les seves reivindicacions, que són les nostres.

Montserrat, 13 de desembre de 1970

CATALUNYA SOLIDÀRIA
AL COSTAT D'EUZKADI

4

PERQUÈ HEM ALLIBERAT AL CÒNSUL

(Declaració publicada per ETA i donada a la premsa el mateix dia de l'alliberació del cònsul alemany)

"Hem alliberat el Cònsul. En segrestar-lo i retenir-lo, el nostre primer objectiu ha estat salvar la vida dels nostres compatriotes després de la seva compareixença davant del jurat de Burgos. El nostre segon objectiu ha estat atreure l'atenció del món sencer vers l'existència del nostre poble i la ferma voluntat de lluita pel seu alliberament integral: independència nacional, reunificació del sud i del nord d'Euzkadi i l'estructuració d'un modern Estat basc, democràtic, euskaldun i socialista.

Considerem que aquests objectius han estat assolits, almenys de moment. La bravura del nostre poble, del nostre petit poble, ha fet trontollar les bases del colós feixista imperialista de Madrid. L'actitud heròica dels nostres 16 compatriotes davant els titelles uniformats de Burgos ha bastat per sembrar la confusió i obrir esquerdes en l'imponent aparell de l'enemic. No és poc.

D'altra banda, en decidir ETA retornar el Sr. Beihl a la seva família, desitgem mostrar, en primer lloc al nostre poble i després al món sencer, que ETA no és una banda irresponsable, fanàtica i assedegada de sang, el plaer màxim de la qual consistiria en matar tota persona que cau en les seves mans, sigui o no enemiga de la nostra causa. Aquesta és l'imatge que l'imperialisme feixista espanyol ha tractat de donar de nosaltres. Inútilment. Els assassins, en el més vulgar sentit del mot, són ells, per molt "institucionalment i legalment" que ho facin. Nosaltres tenim una moral: la moral revolucionària del poble basc. L'estimem i la respectem fins les darreres conseqüències. D'acord amb ella vem executar netament Manzanas. Altres Manzanas el seguiran.

Que ningú doncs s'enganyi, i sobretot que els nostres enemics no es deixin enlluernar per una subestimació dels nostres objectius revolucionaris i de la nostra resolució d'arribar fins el final. Si un sòl dels nostres germans caigués, la nostra acció de represàlia seria automàtica i executada directament en la persona o persones pertanyents a l'aparell espanyol imperialista d'ocupació d'Euzkadi. Aquest és nombrós, el que ens dóna àmplies facilitats d'elecció en quant a persones, mitjans, forma i lloc.

Desitgem remarcar un altre important aspecte d'aquests esdeveniments. Pràcticament per primera vegada des de que Euskadi sud és ocupada i colonitzada per la casta dominantm espanyola (de la que forma part integrant la gran burgesia financera basca que de basca només té el nom), un gran sector de l'autèntic poble espanyol, i també del francés, s'ha pronunciat i manifestat, recolzant no sols les nostres reivindicacions socialistes, sinó també les nostres reivindicacions en favor de la npstra independència nacional: la formació d'un Estat basc democràtic, unificat i socialista. D'aquí l'autèntic sentit de l'internacionalisme. Hem estat molt sensibles a aquests gestos, que agraim molt profundament. Volem, aixi mateix, fer públic el nostre profund reconeixement a tots els governs, partits, agrupacions i institucions d'altres pobles oprimits, persones de tots els horitzons polítics del món sencer que, d'una forma o altra, han ajudat eficaçment a salvar la vida dels nostres companys. El que acaba de passar no ha estat més que un episodi del nostre llarg combat d'alliberació. Gora Euzkadi Azkatuta! E.T.A.

L'HEROICA ACTITUD DELS CONDEMNATS DE BURGOS

Quan els advocats defensors comunicaren als processats de Burgos la monstruosa condemna, dient-los que el tribunal havia dictat nou penes de mort, els militants d'ETA reaccionaren amb tota serenitat, i redactaren un curt comunicat, ón deien: "Les condemnes no ens han sorprès. Les esperavem i no alteren per rès la nostra moral revolucionària. Ja saviem que el feixisme és, per essència, criminal".

LA SOLIDARITAT INTERNACIONAL

El 16 de desembre, milions de treballadors francesos, seguint les consignes de les seves Centrals Sindicals, feren un atur de protesta contra el Consell de Guerra i en solidaritat amb els militants bascs. Pararen fins i tot els ferrocarrils. El dia 17 fóren els treballadors belgues els qui pararen durant cinc minuts. Fins la ràdio i la TV interromperen els programes. Als edificis del Mercat Comú, a Brusseles, 500 empleats es manifestaren i aprovaren un document de denúncia contra el règim franquista i la repressió.

Intel.lectuals i artistes grecs, entre els quals hi ha l'actriu Melina Mercouri, el músic Mikis Theodorakis, els escriptors Yannis Xenakis, Vassilis Vassilikos, Georges Seferis (premi Nobel), etc. han fet públic un missatge de solidaritat, ón es llegeix: "El poble grec és al costat del poble espanyol, en la lluita contra una mateixa opressió feixista".

El cèlebre violinista rus David Oistrakh, que havia de fer una gira de concerts per Barcelona, Madrid i altres ciutats, l'ha sospesa per protestar "contra la justícia sumària aplicada a setze bascs, i contra l'arbitrarietat de les autoritats".

George Meany, president de la Central sindical USA (AFL-CIO), i home caracteritzat per un virulent anticomunisme, que el porta a apoiar l'intervenció al Vietnam, ha declarat: "Siguin quins siguin els desacords que es puguin tenir amb alguns objectius dels grups bascs, hem de condemnar el tracte inhumà imposat per la dictadura de Franco als seus oponents", "Condemnem aquesta salvatjada i demanem al nostre govern que exerceixi una pressió diplomàtica i econòmica total sobre el tirànic règim franquista". Heus ací algú que difícilment podrà ésser acusat de formar part d'una "conspiració comunista internacional"...

Per primera vegada a l'història, un Papa, Pau VI, s'ha adreçat directament, per telèfon, a un cap d'Estat, Franco, per demanar un indult. La notícia ha estat confirmada per Ruiz Giménez, en unes declaracions al Col.legi d'Advocats de Madrid.

Les protestes i peticions governamentals han estat amplíssimes: s'han adreçat a Franco els governs d'Itàlia, França, Anglaterra, República Federal Alemanya, Bèlgica, etc, el president Bumedian, d'Algèria, el general Juan Velasco, cap d'Estat del Perú, el president Allende, de Xile, i d'altres.

Les informacions per donar una idea de l'immensa amplitud que ha pres, a tot el món, el moviment de solidaritat amb els processats de Burgos, podrien prolongar-se indefinidament. Unes poques, no obstant, basten per fer veure fins quin punt són ridícules i mal intencionades les versions franquistes que parlen de "conspiració comunista", o d'"odi a Espanya". Es al contrari, un sentiment de viu afecte i solidaritat, que hem d'agrair profundament, que de tot el món arriba vers els qui pateixen i lluiten contra la dictadura feixista espanyola.

QUE HAN ESTAT DE LES MANIFESTACIONS FEIXISTES

En aquestes pàgines de MARXA, ón mirem d'evitar sempre l'exageració triomfalista al parlar de les accions obreres i populars, no voldríem caure, al parlar de les manifestacions franquistes, ón el "pueblo verdadero", segons paraules de Franco, s'adherí al "caudillo" i a l'exèrcit, en l'extrem contrari. Tractarem d'informar objectivament i d'exposar breument la valoració política que hi donem.

Estem segurs de no caure en una denigració interessada si afirmem que, a Barcelona, la manifestació franquista "espontània" fóu, des del punt de vista del règim, un considerable fracàs. A totes les redaccions de la premsa barcelonina (la mateixa premsa que es va veure obligada a parlar de 300.000 manifestants), el criteri unànim entre els periodistes que presenciaven la manifestació girava al voltant de les 15 a 20.000 persones. Això fóu causa d'una àcida discussió, a Capitanía, entre el governador civil i el general Pérez Viñeta, que li digué, bastant violentament: "!Esto es un escándalo, una vergüenza! !Aquí no hay nadie; no hay ni quince mil personas! !Cuénte los Vd., cuéntelos!" (1). Cal tenir en compte que els manifestants no eren sols els feixistes de Barcelona, sinó també grupets franquistes de tot Catalunya (Tarragona, Lleida, Girona,...i fins Tossa, Platja d'Aro, Campdevànol, Alcanar, etc.), traslladats en general gratuitament a la ciutat, en molts casos amb la perspectiva d'un bon sopar i una nocturna "juerga" ciutadana. Malgrat això, la "tebiesa" de les "jerarquies" dels pobles es revela en multitud d'anècdotes, com la d'un alcalde d'un poble del Penedés, que afirmava públicament: "Nosaltres, a la manifestació de Barcelona, hi serem espiritualment..."

La manifestació a Madrid fóu més nombrosa, sense que la xifra arribés, però, al mig milió donat per la TV. Una xifra més realista seria la de 100.000 o 150.000 manifestants, que han donat els principals diaris del món. Xifra alta: no en va Madrid reuniex enormes quantitats de funcionaris i buròcrates. Altres factors a tenir en compte: la fibra sensible de certs sectors de classe mitja madrilenya davant el "separatisme"; les dues hores de festa pagada als ministeris, bancs, etc.; el tancament obligat del comerç a mig matí.

El caràcter polític de les manifestacions es desprén clarament del contingut de les pancartes, que la premsa no ha recollit. A les pancartes de Barcelona, per exemple, poden assenyalar-se tres elements predominants: a) L'ATAC BRUTAL AL GOVERN OPUS "Al paredón los ministros traidores", "Comunismo no, Opus tampoco", "Fuera el Opus del poder", "Opus + ETA = terrorismo", "El que con Opus se acuesta, con ETA se levanta"; b) L'ATAC A L'ESGLESIA: "Al paredón los obispos comunistas", "Montserrat: nido de ratas, ateos y mercaderes ¿Hasta cuando?", "Franco si, obispos politizados no", "Cirarda, Argaya y Agencia Tass: fuera y !zás!", "Basta de conspirar al pie del altar"; c) LES AMENACES AL MOVIMENT POPULAR: "En una noche acabamos con todos los separatistas", "Mandaremos más rojos a México", "Cantantes de poca monta, millonarios, calumniadores: Raimon y Serrat", etc.

Cal assenyalar també que, a Madrid es cridava, a més de la generosa consigna "ETA al paredón", contra l'Opus ("Franco si, Opus no"), i a Barcelona els manifestants xiularen el governador civil i també quan Pérez Viñeta pronuncià el nom de Juan Carlos. En resum, doncs: manifestacions purament feixistes, completament instrumentalitzades pels sectors franquistes anti-Opus, i sense un contingut politic alternatiu (remarqueu el caràcter estrictament negatiu de les consignes).

Per acabar, una observació: els tres milions de ciutadans de l'Estat espanyol que treballen a l'estranger, segons l'"Instituto Nacional de Estadística", no han organitzat, que sapiguem, ni una manifestació "espontània" d'adhesió al "Caudillo" ¿Serà que no formen part del "pueblo verdadero"?

(1) Es probable que algún company pensi que aquesta anècdota és imaginària; això no obstant, malgrat que no podem donar fonts, afirmem que és rigorosament certa.

LES DECLARACIONS DE L´ABAT DE MONTSERRAT AL DIARI "LE MONDE"

L´Abat de Montserrat, Dom Cassià Just, ha fet, el 23 de desembre, unes declaracions a Marcel Niedergang, correspondal del diari francés "Le Monde", ón es llegeix:

"Aprovo totalment el document que els intel.lectuals han redactat ( ). I crec que la seva importància, a llarg plaç, serà molt gran. L´aprovo, perquè no tinc dubtes respecte a les tortures sofertes pels presos polítics. N´he tingut proves concretes. Ens alegra que l´"Osservatore Romano" hagi publicat aquest texte. Un dels nostres monjos ha anat a Roma. Crèiem que el Vaticà no aprovaria la nostra actitud. Ens equivocàvem."

"La tria no està entre l´anarquia i el règim. La realitat és molt més complexa i quan hi ha ministres que ens demanen que ens quedem en el nostre lloc, quan demanen a l´Església que no faci política, jo responc que la qüestió no és aquesta, dic que ens cal, en tant que catòlics, estar en primer lloc al costat dels oprimits, dels que pateixen. Hem d´esforçar-nos a dir la veritat sempre i a tot arreu. Hi ha en aquests moments, en aquest país, una tal atmòsfera de mentida i d´hipocresia..."

UNA CARTA DE GARCIA VALIÑO AL CAPITA GENERAL DE LA VI REGIO, GARCIA REBULL

El dia 1 de desembre, el tinent general Rafael García Valiño dirigí al Capità General de Burgos, Tomás Garcia Rebull, una carta, ón assenyalava que considerava inadequat el Consell de Guerra, "porque el Ejército, brazo armado de la Nación, tiene la excelsa misión de defenderlo hasta dar la última gota de su sangre, pero no es prudente utilitzarlo en dirimir y juzgar hechos para los cuales todo Estado de Derecho tiene previstos y creados los Organos adecuados, y ello, porque el Ejército, que nace del pueblo para sirviéndole ser el sostén de la Nación, no debe intervenir en la resolución de querellas que les pueden distanciar, o al menos enfriar, ese amor que es obligado entre su alta misión y aquellos a quien representa".

I afegia: "Ya en el año 1964, cuando la Jurisdicción Militar juzgó y condenó al comunista Grimau siendo yo Capitán General de Madrid, pude comprobar que la ejecución de la pena de muerte que les fue impuesta creó un ambiente nacional enrarecido, y luego contrario al Ejército, que se trasmitió a las Fuerzas Armadas de la guarnición, donde se produjeron discrepancias de última hora, muy desagradables, en cuanto a qué Arma o Cuerpo le correspondía ejecutar la sentencia, por" considerarla impopular" según frase de un Teniente General que no estimo necesario nombrar".

UNA DECLARACIO DE LA COMISSIO COORDINADORA DE FORCES POLITIQUES DE CATALUNYA

El 28 de desembre, la CCFPC difongué una declaració ón es llegia:

El règim intenta amagar la seva feblesa i trencar el seu aïllament comprometent en l´assasinat "legal" els qui pel silenci o l´ambigüetat no marquin una clara separació amb els continuadors del clima de guerra civil.

La C.C.F.P.C. en aquestes hores crítiques i dramàtiques, crida totes les persones, institucions, sectors, grups o partits a mobilitzar-se per tots els mitjan per tal de salvar la vida dels 6 joves d´E.T.A.

LA LLUITA OBRERA SEGUEIX

La premsa "legal" ha silenciat quasi totalment dos importants avenços de la lluita obrera a Barcelona. En aquests moments de crisi interna provocada per la intensa lluita popular contra la temptativa de nous crims, volem impedir que s'estenguin les informacions sobre la lluita obrera, per tal d'"impedir" una més gran organització i potència del moviment popular i, sobretot, de la seva avantguarda, la classe obrera.

A HARRY WALKER (500 treballadors), s'inicià la lluita a mitjans de desembre, amb un atur parcial de 20 minuts, provocat per les pèssimes condicions higièniques i sanitàries (fums, toxicitat, etc.), d'una nau.

La consciència de classe i combativitat van pujant progressivament, i es manifesta sobretot en les assamblees. Paral.lelament, com sempre, s'accentúa l'unica arma que els capitalistes tenen per tractar de deturar-nos: la repressió. Les sancions es van acumulant.

A partir del 2 de desembre s'havien anat celebrant assamblees i petits aturs diaris en els que participen tots els treballadors. La plataforma reivindicativa es concreta en:

- Lluita contra les hores extres (i demés mètodes d'explotació com primes, cronometratges, etc.)
- Suspensió de totes les sancions (després serà també readmissió dels despedits)
- Augment salarial de 3.000 ptes al mes
- Supressió dels contractes eventuals

El dia 17, la policia controla l'entrada de la fàbrica i l'interior. Són despedits 9 companys en el moment que anaven a entrar. Malgrat tot, es para durant 8 hores, ocupant la fàbrica. L'endemà, l'ocupació continúa, i són despedits 4 treballadors més. La policia (5 jeeps, 2 autocars, dues patrulles amb cascs i 8 policies a cavall) rodeja la fàbrica i l'envaeix, obligant a sortir a tots els treballadors. L'empresa és tancada. En aquests moments continúa la lluita, malgrat les dificils condicions, per mantenir l'unitat i la moral de lluita i per impedir els despidos i les maniobres de la patronal.

A MACOSA (uns 1.400 treballadors), el procés es similar. La lluita es remónta a dos mesos enrera. Les assamblees comencen quan és despedit un company. Dia a dia va augmntant la participació dels treballadors i creix el nivell de discussió. Fins que el dia 1 de desembre es formula una plataforma reivindicativa, en els següents termes: " 400 ptes per el peó - 40 hores setmanals", "Lluitem contra els despidos i les sancions, considerant que qualsevol sanció o agressió serà considerada com un atemptat contra tota l'Assamblea. Lluitem per imposar les ASSAMBLEES, per tal que ningú traeixi els nostres interessos".

El dia següent, el crit de "400 ptes - 40 hores" s'extén per tota la fàbrica. La resposta de la direcció es la suspensió per 30 dies dé treball i sou a 20 companys.

El dijous 3 de desembre s'inicien els aturs (que acaben essent totals). Es mantenen diariament, alternant amb assamblees. Finalment, els patrons (d'acord amb les directrius governamentals) actúen com a Harry Walker, és a dir, amb la repressió desesperada: "lock-out" i expulsió dels treballadors amb l'ajut de la policia.

El dilluns 28 de desembre s'obre la fàbrica. Queden despedits 47 treballadors. La brutalitat repressiva i el maniobrerisme dels capitalistes ha obligat als companys de MACOSA a trencar la consigna unitària "Otots o ningú!". Però la lluita continua i continuarà.

AMB ELLS, SOLIDARITAT ACTIVA I AJUT!

LA BRUTAL REPRESIÓ A CAN ANGLADA

La brutal repressió exercida contra la barriada obrera de Can Anglada, a Terrassa, ha arribat a uns extrems intolerables. Cal emprendre una campanya de denúncia a fons contra aquesta brutalitat. Un breu resum dels fets és el següent:

1969, juliol.- Al matí és incendiat el Centre de Joventut de la Parròquia.
1970, abril.- Les assamblees dels treballadors d'AEG, que estan en vaga, es fan a l'església de Can Anglada. Dies després, cremen el magatzem del drapaire, ón hi treballa Mn. Garrit, vicari de Can Anglada.
1970, desembre.- El dia 13, el vicari, quan arriba a l'església, troba dues de les portes cremant. Un "jeep" dels grisos ha estat presenciant el foc sense fer res. El dia 14, a les 20,30 h., 23 "jeeps" dels grisos i la guàrdia civil rodegen l'església; baixen 253 "números": uns acordonen la parròquia i altres entren, metralleta en mà, fent sonar els forrellats de les armes. Entren en una dependència ón hi ha vuit xicots xerrant, els trompegen a cops de porra i culates; se'ls emporten emmanillats i les punts de les armes a l'esquena i el coll. A Mn. Garrit i Mn. Daura els obliguen a posar-se mans enlaire i de cara a la paret. Els hi diuen "Hijos de puta, quemaréis como en el 36, con la iglesia y todo". El dia 15, Mn. Rofes és atacat amb una navalla pel cap de personal de "Laver Shappe"; a Mn. Daura li diuen, per telèfon, que l'"obriran en canal". El dia 16, es troben que han posat una carga explossiva i han cremat la sagristia. A la nit, havent-hi reunió de la comunitat, arriba la policia que pren carnets, els fa treure la roba d'abric, a una noia li fan descordar el vestit. El dia 17, tot està tancat per evitar problemes. Així i tot, arriben 7 "jeeps" de grisos i un autocar de la guàrdia civil. En veure-ho tot tancat entren als bars de la plaça, s'emporten el jovent del club parroquial, a un d'ells el peguen fins deixar-lo estès a terra. Els dies 18 i 19, continuen les detencions i retirades de carnets, mentre van repetint a tothom que no vagin a Can Anglada i que matin els capellans.

Els mateixos que han utilitzat durant 30 anys l'església per "santificar" la repressió contra la classe treballadora, no dubten ara en brutalitzar a una comunitat cristiana de treballadors que no han vacil.lat en lluitar colze a colze amb els seus companys de classe. Contra la classe obrera utilitzen els mitjans que la seva "llei" els permet: acomiadaments, tortures, empresonaments. Però ara, amb els de Can Anglada, aquesta "llei" ja no basta. I així, l'èlite "integrista-feixista" de Terrassa i les forces d'"ordre public" han tingut de manifestar-se en tota la seva puresa, a través de la repressió més descarnada, ferotge i primitiva. !Cal que tothom conegui i denuncii aquests fets! !Cal fer arribar als companys de Can Anglada la nostra solidaritat, recollint el seu crit de JUSTICIA I LLIBERTAT!

CONDENA (de R.Alberti)
(Izko, Dorronsoro, Uriarte, Onaindia, Gorostidi, Larena:

Si los condenas a muerte,
y los matás,
ellos serán los seis clavos
de tu caja,
los seis clavos de tu vida,
los últimos,
si los matas.
Ellos serán los seis clavos,
los últimos,
de esa España,
que sólo sabe a muerte,
triste España,
que sólo existe en el mundo
cuando de la muerte habla.
Cuando sólo
por tí la mano levanta
para matar,
pues la muerte
es la vida de esa España.
Pero los mates o no,
tu muerte está ya cercana,
ya estás muerto,/muerto/muerto.
Y en la tapa / de tu ataúd
hay seis clavos / que la clavan,
que para siempre la clavan.